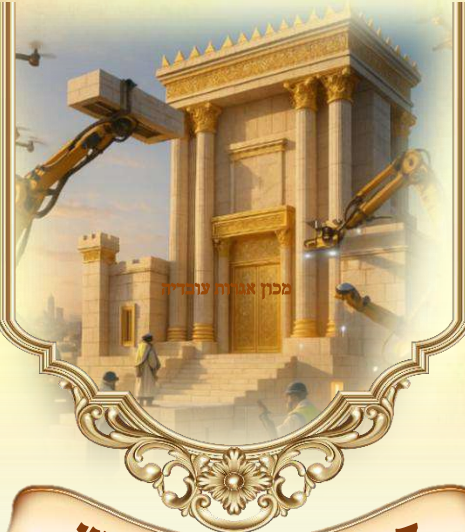

ר"ת	מזמרי שבת	כניסת שבת
20: 59	20: 21	19: 07
20: 56	20: 24	19: 24
20: 56	20: 23	19: 23
20: 56	20: 23	19: 24

הזמנים לפי לוח שנה של ישיבת ברית ה' חוץ מטבריה

ירושלים
תל אביב
נתיבות
סכניה

מכון אברהם עתידית

הר הבית והמקדש

בעידוד ת"ח וגדולי הדור

הר הבית והמקדש בפרשה

הר אליהו ה' הי"ו

"כל המצוה אשר אנכי מצוך היום תשמרון לעשות למען תחיון ורבייתם ובאתם וירשתם את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם" (עקב ח, א)

פירש רבנו האור החיים ד"ל: כל המצוה וגו'. צריך לדעת מה מצוה היא זאת, ועוד הלא כבר אמר "עקב תשמעון ושמרתם ועשיתם", ומה מקום לחזור לומר "כל המצוה"?

אכן הן האיש משה השכיל בלבבות בני אדם כי רוח אחד יתעם כקטן כגדול, והוא סלם להמעט בעבודת ה' ולצאת מדרך החיים, והוא, כי בעשות האדם ממצוות ה' שתיים או שלש מאשר תבאנה, ומה גם אם יחזיקו באחת מכל מצוות ה' בתמידות ובזריזות, יולד בהם הולדה רעה להתעצל בשאר המצוות הבאים לידם, ומה גם אם יהיו בידם כמה וכמה מהמצוות שתמלא נפשם בקצת מהמצוות, (ובזה מרגישים שדי להם ואינם מחפשים לקיים הכל, ובפרט מצוות שהציבור לא נוהג לקיימם, כגון כל המצוות התלויות בבית המקדש והר הבית). ומה מאד פשה נגע זה, ובפרט בלב ההולכים בתורה ה' להבנות המצוות הקלות (וכל שכן החמורות) בראותם שהם לומדי תורה ומקיימים רוב המצוות וכו', וזה הוא הסוכב יסורי האנשים וימעט כבודם וירבה יגונותם וישפל אדם וישח איש. ואשר לזה בא נביא ה' בתוכחותיו ואמר כל המצוה, ייחס לכללות התורה למצוה אחת וצווה על כולה לבל יטעה בשגיון הנוכח.

ונתן טעם שאין עליו תשובה, ואמר למען תחיון ובאתם וגו'. נתכון במאמר תחיון על דרך אמרם זכרונם לברכה (וזהו ח"א קע:) כי באדם יש רמ"ח אברים ושס"ה גידים, וכנגדם בא דבר ה' לשמר שס"ה מצות לא תעשה ורמ"ח מצות עשה. והנה ישער אדם בבא על אבר או גיד אחד איזה מחוש או מכאוב, ויצעק לבו באוי ואבוי ממכאובו. האם יקבל מענה לצעקו באמור לו: "הלא לך רמ"ח אברים ומהם רמ"ח שלמים, ואם חלק מרמ"ח יחלה אין ראוי לקבול על זה?" וזה דמיון שמירת המצוות שהם מיוחדים כנגד האברים והגידים, וכשאדם עובר ומבטל אחת מהנה יפעיל הכאב בשכנגדו באברים ובגידים. וכשם שאין תשובת בריאות רמ"ח מועלת להעביר הרגש כאב האבר תשלום רמ"ח, כמו כן לא ישלימו רמ"ח מצות עשה לחסרון האחד תשלום רמ"ח. וכמו כן לא ישלים שמירת שס"ה מצות לא תעשה לבטול אחד תשלום שס"ה.

והוא מאמר 'כל המצוה', פרוש, בכללותיה שלא יחסר כל שבידך לעשות, 'תשמרון לעשות', פרוש, בין מצות לא תעשה בין מצות עשה. והטעם 'למען תחיון', זה תלוי בזה, וכשאתה מחסר אחת מכל המצוות אתה מחסר כנגדו חיות אבר אחד. ואם תאמר ישתנה המשל לנמשל, שהמשל שהוא הרגש אבר אחד לפי שהוא מכאוב לכל אחדות הגוף, מה שאין כן המצוות, לזה בא מאמר הנביא בלשון זה כל המצוה, פרוש שגם מצוות התורה לאחת יחשבו, הגם שרבים במנין, יסוד אחד ובנין אחד להם, ומעתה הם שוים ממש לדמיון הרמז.

ואמרו 'ורבייתם', פרוש שבאמצעות זה לא יהיה להם מונע מהטובות ויחיו וירבו. ואמרו 'ובאתם', כאן הערים הערה גדולה, כי מי לנו גדול במצוות ובעבודת ה' כמשה נאמן הקדוש ברוך הוא, וצא ולמד שבאחת עלתה לו ביאת הארץ ונמנע מאב שמה אפילו אחר מיתה. וזה לך האות שצריך לשמר ולעשות כל המצוה בשלמות.

וחוץ מדרכנו, נתכון במאמר תשמרון לעשות לומר שצריך שיהיה האדם יושב ומצפה מתי תבא לידו המצוה לעשותה.

עוד יתבאר על פי דבריהם זכרונם לברכה שאמרו (מועד קטן כח.) בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא, עד כאן. ובא מאמר משה כאן להם בדבר חדוש, שאם ישראל יתעצמו לשמר ולעשות כל המצוות בכללות יבטחו משלשתם יחד, והוא אמרו 'כל המצוה' וגו', 'למען תחיון' הרי חיים, 'ורבייתם' הרי בנים, 'ובאתם וירשתם' וגו' הרי מזוני ארץ ומלוואה ובתים מלאים כל טוב וגו'.

ומעתה כל המתעצם בשלמות התורה והמצוות (לקיים הכל!) מובטח בבני ובחיי ומזוני, וזה לך האות: אברהם שהמזל היה מגיד עליו שלא יהיה לו בנים, ולצד שהתעצם בשלמות בעבודת ה', נשתנה המזל והיו לו בנים. עכ"ל.

אינני יודע מה להוסיף אחרי דבריו הקדושים, אבל נסכם את דבריו, ונראה שהכל חוזר על המצוות הרבות שבעלייה להר הבית שרבים מאד לא מקיימים אותם 110 מצוות שייכות כבר כיום! ועוד 2000 מצוות תלויות בזה שנהיה שם ונחדש את עבודת הקרבות ואת כל עבודת בית המקדש,

א. דרך בני אדם כולם כולל קטנים וגדולים שכאשר תופסים חלק מהמצוות מזניחים את השאר, ודבר זה קיים בפרט בלומדי תורה שמקיימי רוב המצוות! ורואים שלא מספיק רק הלימוד תורה אלא גם חייב לקיים את כל המצוות!

ב. הדבר הזה גורם לכל הייסורים והצרות והמשפילים את האדם בדיוק כפי שקורה בדור שלנו ובפרט ההשפלה שחווים בני התורה.

ג. לא שייך שאדם יסתפק בחלק מהמצוות ויגיד די לי במה שבידי, כשם שאם כואב אבר אחד לא אומרים תשמח שהשאר בריאים אלא כל הגוף צועק מכאב שבאותו אבר, כך כשחסר אבר רוחני ממה שלא קיים את אותה המצווה כל הגוף פגום!

ד. אדם צריך בכל לבו לצפות מתי יקיים את כל המצוות, וודאי שמה שביכולתו לקיים שיקיים! ומה אם יש האוסרים לקיים את אותם המצוות? אם כן צריך לברר אם קיים כזה מושג שיבואו אחרי חתימת התלמוד ויגזרו לבטל מצוות רבות ולעולם, שלא כדברי הרמב"ם (הלכות ממרים פ"ב) שרק בית דין הגדול (סנהדרין) יכול לבטל לפי שעה, מקצת מצוות, ועוד תנאים. וגם א"כ הרי כתב שם שכל ב"ד אחר אפילו קטן מהם בחכמה ובמניין יכול לבטל את הגזירה.

ה. מי שזוכה לקיים כל המצוות שביכולתו לקיים זוכה בהבטחה ממשה רבנו שיזכה לבנים, חיים ארוכים, ופרנסה בשפע גדול. בפרט בעלייה להר הבית שמובטח שישמע תפילתו שם גם מהקב"ה בעצמו כמובא במשנה מסכת שמחות (פרק ו' משנה יא), מי לא רוצה?!

סיפורים ומאמרים

הר' עובדיה י'. מוזנך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

מי רוצה להביא לנו ישועה ואנחנו מסרבים? האם יתכן שאנחנו חוזרים על הכישלונות שלנו?

ביום תשעה באב הפנינו מבט קטן לכיוון מקום הערבים, והנה מצאנו את מקומם שומם וריק ב"ה, לא בגלל שישבנו בבית, או בכותל המערבי, אלא בגלל שבאנו אנחנו להר הבית, וב"ה הכל רגוע, עם ישראל עולה באלפים והר הבית שומם מערבים, מה שנשאר זה רק לבוא בעשרות אלפים, כי אין השכינה שורה פחות משתי ריבוא.

עם ישראל למרות כל הקושי של הצום, ולמרות כל המאמץ, מגיע ביום תשעה באב להר הבית, גם לקיים מצווה דא' של "ומקדשי תראו" (ראה יבמות דף ו' ע"ב), וגם לא להסתפק בבכי על העבר אלא לדרוש במעשים, ולא רק להתפלל לישועה אלא לקבל אותה כשהיא מגיע, לא רק לומר "באו גויים בנחלתך טימאו את היכל קדשיך" אלא גם להתאמץ בפועל להוציא אותם, כמו החשמונאים בחנוכה שלא רק התפללו לישועה מאויביהם, אלא גם באו להוציא את הטומאה, וגם לא רק לומר שועלים הלכו בו אלא לראות אותם בעיניים... אבל ב"ה בזכות כמות היהודים שעלו להר הבית ביום זה, לא היה שועלים מחבלים, כולם גורשו, ואם נבוא יותר יהודים זה יגרום שלא רק 6-7 שעות ביום לא יהיה שם ערבים ואויבים, אלא כל היום יהיה שם רק קיום התורה והמצוות בטוהרה... הכל תלוי רק בך, כל אחד שמתאמץ בעצמו מביא ישועה לכל ישראל.

במהלך השואה האימה, ישב הרב יששכר שלמה טייכטל הי"ד שהיה בתחילה חסיד מובהק שהתנגד לכל העליה לארץ, וכתב את ספרו המרעיש "אם הבנים שמחה", מתוך הריסות אירופה הוא העז לשאול את השאלה המרה: איך הגענו למצב זה? תשובתו הייתה נוקבת וחד משמעית: כולם טעו בכך שהמתינו לגאולה ניסית, וחשבו שהקב"ה יעשה עבורם את כל התהליך, והרב טייכטל כתב, שהכל התרחש משום שכולם סירבו לעלות לארץ כשהדלת נפתחה, והעדיף להישאר בגלות תוך ציפייה למשהו רק משמים, בעוד שהשמים כבר פתחו לנו את השערים, כדי שאנחנו נשוב לארץ ישראל לקיים תרי"ג מצוות מושלמות. חז"ל מספרים על חטא המרגלים שהתרחש בתשעה באב: "אמר להם הקדוש ברוך הוא: אתם בכיתם בכיה של חינוס, ואני קובע לכם בכיה לדורות", מהי "בכיה של חינוס"? זוהו בכי שנובע מפחד מול הזדמנות, בכי של עם שעומד מול הישועה ומסרב לקחת אותה.

כשאנחנו יושבים כיום בתשעה באב בירושלים, במרחק מטרים בודדים מהר הבית, וממשיכים להתעלם מהישועה שמולנו, האם איננו ממשיכים לחטוא באותה "בכיה של חינוס"? וגם מי שחושב שצריך לברוק קודם את הסוגיות להלכה - בפועל ממש הוא לא עושה כלום, הוא ממשיך ללמוד שור שנגח את הפרה, האם זה יותר חשוב מהלכות למעשה של שכינה בהר בית ה'? האם לא הגיע השעה לשאול את עצמינו "מה עשינו היום בפועל כדי לבנות את בית המקדש"? המשל על הטובע במים אינו סתם משל אלא הוא כעין נבואה על מצבנו הקיומי, הקב"ה מצפה מאיתנו קצת לזוז מהנוחות של הבית שלנו כדי לעלות להר הבית - ביתו של ה', ולדרוש את חובתנו בכל מקום לבנות את ביהמ"ק.

כאשר כורש מלך פרס העניק את הצהרתו והרשה ליהודים לעלות לירושלים לבנות את בית ה', רוב העם העדיף להישאר בבבל, אלו שכבר עלו נתקלו בהפרעות מכל מיני אויבים, ובמקום להיתאמץ על הבנייה של המקדש, אמרו את המשפט המפורסם שנוצר בנביא חגי (פרק א, פסוק ב): "לא עָתָּה בָּא עַתְּ בֵּית ה' לְהִקְנֹתוֹ!" העולים בימי זרובבל לא אמרו "איננו רוצים את בית המקדש", הם אמרו "עדיין לא הגיע הזמן, המציאות המדינית מסובכת, האויבים מציקים, נמתין לאות מן השמיים"... על כך זעק הנביא חגי את נבואת התוכחה הנוקבת: "הֲעֵת לָכֶם אָתָּם לְשַׁכֵּת בְּכַתִּיכֶם סְפֹנִיִּים, וְהַבִּית הַזֶּה תִּרְבֶּה?!" הקב"ה אינו מבקש מהעם לחכות לנסים ודברים מן השמים, אלא לנצל את הפתח של הישועה שנפתח בפניהם, הימנעות מפעולה בעת רצון אינה זהירות תורנית - היא שידור חוזר של חטא אותו דור של עזרא הסופר. עלינו ללמוד מכל זה, אמונה בה', יראת שמים, לדרוש אחרי התורה והמצוות, אינו נמדד רק בלפתוח את הידיים לשמים, אלא גם במעשה, לעת עתה במעשה מביא לנו את המקדש - זה עליה להר הבית בטוהרה, ואם ליבן פתוח לתורה והמצוות, אתה יכול לשאול כל שאלותך ומובטח לך תשובות אמיתיות, אבל תתחיל ללמוד את הסוגיות...

ידוע ומפורסם המשל על האדם שטובע בלב שיטפון גועש, האדם נאבק על נפשו ועומד על גג ביתו המוצף, המים עולים עד צווארו, והוא מתפלל בדמעות שליש להקב"ה שיצילו, כשחבר מתאמץ להגיע אליו ומציע לו עזרה - הוא מסרב ואומר: "אני מתפלל לה", הוא יציל אותי, כשסירת הצלה מגיעה - הוא שוב דוחה אותה באותה טענה, כשהליקופטר משלשל חבל הצלה ישר לתוך ידי המושטות - הוא שוב מסרב לאחוז בו, "ה' ירד מן השמיים להושיעני", לבסוף הוא טובע למוות, וכשהוא מגיע למרומים הוא שואל את הקב"ה "למה לא ענית לתפילתי?", עונים לו בשמים בתימהון: "שלחנו לך את חברך, שלחנו לך סירת הצלה, שלחנו לך מסוק הצלה - מדרע סירבת לעלות, ואתה עכשיו טוען שלא רצינו להציל אותך? ! לרבים מאיתנו משל זה הוא כמו בדיחה, הרי אם אתה התפללת להנצל, ה' מיד שמע תפילתך ושלח מישהו להציל אותך ולהביא לך את הישועה, למה אתה מסרב? מסיפור זה עולה לכולנו מסקנה אחת - שמדובר באדם ללא דעת וללא הגיון.

במשך אלפיים שנה בכה העם היהודי על חורבן בית המקדש, על אובדן המצוות, המזבח, הקרבנות, הכהנים בעבודתם, המקדש כולו, כבוד השכינה... בכל תשעה באב ישבנו על הארץ, יחפים, צמים, וקראנו מגילת איכה, התפללנו שלוש פעמים ביום "ותחזינה עינינו בשוכך לציון", "את צמח דוד עברך מהרה תצמיח", ו"שיבנה בית המקדש במהרה בימינו".

והנה, בשנים האחרונות, נפתחו שערי שמיים לתפילתנו והארץ רעשה, הקב"ה שלח את "החבר והסירה והמסוק", רבים מעם ישראל שבו לארץ ולירושלים הקדושה, ובאותו יום ששבנו לכותל המערבי שבנו גם להר הבית, ואפי' (מי שזוכר) תחילה שבנו להר הבית ואח"כ הגענו את הכותל, ולמרות כל דרכי הישועה שהגיעו אלינו, האם אנחנו חוזרים על אותו אחד שטבע ואומרים זה לא הישועה! לא התכוונו להגיע להר הבית בצורה הזאת, אלא לה' שהוא יעשה הכל בעצמו, ולכן נמשיך לבכות ולהתלונן על הצרות...?! אבל למה, הרי הר הבית פתוח ליהודים? הערבים הולכים ונעלמים מנגד עינינו, אנחנו מצליחים להיכנס להר הבית, ולהתפלל, ולעשות שם שיצורי תורה, ולהשתחוו, ולשיר בקול לכבוד ה' יתברך, ובחשעה באב עשרות נכנסו גם עם סידורים ותפילין, ו... מזרח התיכון לא השתנה, ו... אנחנו לא רוצים את הישועה שבאה עד הפתח, בדיוק כמו אותו אחד שהגיע לו חבל הצלה עד אצבעותיו והוא שוב מסרב, אדם מצפה לישועה בכל תחום בחיים, ומודה לה' בכל ליבו למרות שהיא באה דרך צינורות הטבע, ולמרות שחז"ל כבר התנבאו לנו "אין בין העולם הזה לימות המשיח אלא שיעבוד מלכויות בלבד", והכל יהיה בדרך הטבע, פתאום כאן אנחנו מסרבים לקבל את הישועה?

אם אדם מתחנך למים במדבר, וכשהוא מוצא חבר שמוכן לתת לו מים האם הוא יסרב לשותות כי הוא מחכה שירד עליו גשם מהשמים? האם יש הגיון באדם כזה?

הסיפור הזה יכול להיות גם
הסיפור שלך

למען תספר

הר' דניאל הי"ו

סיפור בענייני המקדש

מבית המדרש - לראש ההר, המסע האישי שלי אל הקודש

בעובי הקורה: משות"ת "ביע אומר", דרך "צין אליעזר" ויתשובות והנהגות, ועד למחקרים הטופוגרפיים של החוקרים: קונרד שיק, צ'ארלס ווין, ולין ריטמאיר. לאחר עיון ממושך, ליבון מקורות ודיבוק חברים, התבהרה התמונה, לא נותר בי עוד ספק: לא רק שהדבר מותר על פי גדולי הפוסקים ובגבולות ההלכה – אלא זוהי מצווה גדולה וחשובה!

אלא שכאן החל החלק המורכב באמת, למרות שהמסקנה התורנית הייתה ברורה כשמש, הרגשתי מחסום נפשי עצום לפני צעד מעשי, זה לא היה עוד דיון הלכתי מצוי – כמו המחלוקת האם פתיחת בקבוק של תירוש בשבת היא איסור סקילה (הגרש"א) או מותרת (הגר"י), פה מדובר בחציית קו חברתי, הדבקת סטיגמה, ברגע שאתה עולה – הסביבה רואה אותך אחרת, וחמור מכך: חששתי שמא אני עצמי אראה את עצמי באור שונה, הייתי נבוך, בצר לי, פניתי בתפילה מעומק הלב: "רבונו של עולם, תן לי סימן, תכונן אותי לעשות את רצונך באמת, ללא נגיעות וללא פחדים". באותו לילה חלמתי חלום שעוצמתו חקוקה בי עד היום, בחלומי, אני צועד בסמוך לכתלי הדרומיים והמערביים של הר הבית, בדרכי לעלות ההרה, ככל שהתקרבתי למקום, נפשי החלה משתפכת בקרבי, נתקפתי בכבי עז – בכי שלא חוויתי מימי, הרגשתי שאני בוכה את החיים שלי, בכי מפרק, של חיבור פנימי עמוק, ושל צער צורב על המקום הקדוש בתבל שעומד בשממונו ונתון בידי זרים, התעוררתי מהחלום כשאני נסער ומטוטלטל, הספקות התפוגגו, הבנתי מה עלי לעשות, מאז ועד היום, כמעט מדי חודש, אני זוכה לעלות ההרה בטהרה, והתחושה? התחושה אינה דוהה לעולם: "עין במר בוכה ולב שמח", עין אחת דומעת על מקום הקדש המחולל והמופקר, ולב שמח על הזכות להתקרב, להתחבר, ולהיות חלק מגאולתו ההדרגתית של המקום והשבתו לידי בעלי האמיתיים – עם ישראל, בניו של השוכן במקום.

הנמשל

האמת, נ"ל שאין צורך בנמשל, הדברים פשוט מדברים בעד עצמם...

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית לרחוץ כל גופו במים חמים, ולחפוף שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעייין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא רק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל להלכות גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישועה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר. להצלחה בכל העניינים: הרב דוד שרז וב"ב מטבריה, וכן אברכים ת"ח מירושלים ומהעיר 'מעלות' רבני ברק. ועוד, שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.

כאברך שיושב ועוסק בתורה יום-יום בבית המדרש, עולמי היה ברור ומוגדר, מה מותר מה אסור, מה מקובל ומה לא, והשאיפה שלי מאז ועד היום אחת היא, לעשות את רצון קוני באמת ובתמים, יום אחד, הגיעו לבית המדרש שני יהודים, אחים, הם התיישבו מאחורי והחלו ללמוד בחברותא, הם לא היו אברכים מן המניין, אך אישיותם הלבבית קנתה להם מקום של חיבה אצל האברכים וראש הכולל.

אני מציד, שמרתי על מרחק, אולם לאט-לאט, מתוך הקשבה ספונטנית לשיחות שניהלו השניים שישבו מאחורי, זיהיתי מוטיב חוזר: בכל הזדמנות, השיח שלהם נסב סביב הר הבית, תוך זמן קצר התעורר בי חשד, 'היתכן שהם עולים להר הבית?' תהיתי בלב, מבחינתי, האפשרות שיהודים בעלי חזות חרדית יעברו על מה שנרשם בעיניי כאיסור חמור, נראתה בלתי נתפסת, יום אחד הסקנות הכריעה אותי, הסתובבתי לאחד מהם ושאלתי ישירות: "תגיד, יכול להיות שאתה עולה להר הבית?" כן, אני אכן עולה, השיב בפשטות. "ונראה לך שזה מותר?" "תהיתי בקול, "בוודאי" ענה בביטחון.

התחלתי להקשות עליו בשאלות הלכתיות, ונוכחתי לדעת שלא היו בידי תשובות סדורות לכל פרט, עם זאת, הוא עמד על כך שישנם תלמידי חכמים שחיברו ספרים מפורטים המבררים את הסוגיה לעומקה, והציע להביא לי ספרים לעיון, כשקיבלתי את החוברת הראשונה, צללתי לתוכה, אך ככל שהוספתי לקרוא, גברה בי התרשמות, כעבור מספר ימים חזרתי לו אותה בפנים וזעפתי: "קח את החוברת הזו" אמרתי לו, "ואם אתה מכיר את המחבר – תגיד לו בשמי שהוא גאוותן! הוא כותב כאילו רק הוא מבין, וכל השאר לא מבינים כלום", צל של עצב עבר על פניו, הוא לקח את החוברת, הודה לי, סובב את גבו והתכוון ללכת.

עצור! קראתי אחריו, אמרת שיש לך עוד חומר, נכון? הוא הסתובב אלי ותמה: אבל אמרת שלא אהבת... נכון, לא אהבתי את הסגנון היומירני" הבהרתי, אבל מבין השיטין ניכר שיש כאן סוגיה הלכתית רצינית, החלטתי 'להיכנס לזה', אבל שלא תחשוב שאסתפק רק כמה שאתה מביא – אני מתכוון לבחון בעיון את כל תשובותיהם של גדולי הפוסקים, למחרת הוא הביא לי את הספר "הר הבית כהלכה" של הרב אלישע וולפסון, שם נחשפתי לראשונה לעומק העבודה התורנית של תלמידי חכמים המתירים ומעודדים את העלייה בטהרה, שקעתי

עלייתי וזוועדתי

מאת הר' אליהו הי"ו

ישועה נוספת קרתה אייתי בתקופה האחרונה ממש, שברוך ה' זה כבר המקרה הרביעי שחזרו באופן פלאי, אברך יקר שוכה להתחיל לעלות לאחרונה ביקש ממני להתפלל על אחיו שכבר 6 שנים לא זכה לילדים, וגם הוא הגיע והתפלל בהר הבית על אחיו, וכחודש אחר התפילה נדע לנו שברוך ה' זכו להפקד, ובעת כתיבת השורות התבשרתי על קרובי משפחתי שהתפללו עליהם אני ואשתי בהר הבית שגם הם זכו לילד נוסף שלשה שבועות אחרי התפילה שהתפללו עליהם, ברוך ה' המבורך ששומע תפילותינו מביט ומראה את חיבתו לבאי ביתו, ואני מקווה שכל ישראל יבינו שהסיבה לכל הקשיים שיש היא אך ורק על מנת לרמוז להם היכן לא להיות עסוקים בעסקי חולין, והיכן חייבים להיות לכל הפחות כמו שמבקרים את ההורים כך לבוא לכבד את אבא שבשמים בביתו.

דושים מהזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלוניש שמודפסים במאות עותקים

בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387

ניתן להקדיש להצלה לרפואה לזרע'ק ולחבר'ל לע"נ... ורבים ראו ישועות...

לקבלת העלוניש, להפצה, הערות והארות ותרומות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

תמונות השבוע

בני תורה ועמך בית ישראל באים להר הבית להתפלל על בניין בית המקדש ולא רק על בניין ירושלים, כי יש להם קושיה - למה בירושלים אנחנו בונים בניינים לרוב ובתי מלון ופאר, אבל כשאנחנו מגיעים לבניין בית המקדש אנחנו נזכרים שכתוב בשם המדרש שה' יבנה את ביהמ"ק??? כבר אמרו חז"ל "אם אתה לא תבוא אל בתי אני לא יבוא אל ביתך, אבל אם אתה תבוא אל בתי אני גם יבוא אל ביתך", מי שרוצה שהקב"ה יבוא אל ביתו צריך גם הוא לבוא לבית של ה'... הכי קל לקרא את זה ולהמשיך הלאה בחיים, אבל מותר לנו להקדיש כמה דקות מ"מהזמן שלנו" בשביל ה' יתברך, אולי באמת זה רצונו יתברך אפי' שלא כולם אומרים זאת???

הרב גיא אלאולוף במסירת שיעור תורה בהר הבית. ב"ה המציאות מדברת בעד עצמה, כמו שלהבדיל אם רוצים לכבוש את ה"כנסת" זה לא יעזור אם נבוא עם נשק, אלא הכיבוש הוא דרך הקלפי, וכולנו שומעים בבחירות את כל הרבנים שאומרים שכל אחד ישכנע עוד חברים וכו' וכו', כך להבדיל במציאות של ימינו אי אפשר לכבוש את הר הבית, אלא רק ע"י שאנחנו באים לשם כמה שיותר פעמים, וככל שיש יותר אנשים שבאים להצביע ברגלים כך כח ההשפעה והזכויות שלנו גדולים וחזקים יותר לדרוש את מה שאנחנו רוצים, קיום מצוות דא"ו בכלל והקרבת קרבנות בפרט.

הר הבית, מקום השלום והרוגע, בזכות ריבוי העולים להר הבית, אלפי הערבים שהיו שם כבר לא נמצאים בשעות שיהודים בהר הבית, ממילא לא נשאר לנו אלא רק לבוא בטהרה להתפלל ולהשתחוות לפני ה' אלקינו. מאחורי הילדים עומדים שוטרים המגבילים את הציבור ע"מ שלא יתקרבו למקומות האסורים להיכנס לפי ההלכה.

למי אתה מחכה? למשיח?!

הר' עובדיה י' הי"ד

מותוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון
להשתתפות בהוצאות הספרים ולהקדיש לע"ז או הצלחה
יש לפנות למייל שבתחזית העמוד הקודם

בספר עזרת כהנים כתב וז"ל: "ואל יעלה על לב איש לחשוב ולומר אם נזכה להגיע לעת בוא הבית להבנות, אזי יבוא משיח צדיקנו והוא יורה לנו איך לבנותו, ולכן אין מהצורך לנו עתה ידיעת בניינו, לא כן הדבר הלא איתא בירושלמי דמס' מעשר שני פ"ה הביאו שם התויר"ט וז"ל: זאת אומרת שבנין בית המקדש עתיד להיבנות קודם למלכות בית דוד ע"כ, ורוצה לומר שמלכי האומות יתנו לנו רשות לבנות את הבית... ונמצא שעד מלכות בית דוד יהיו לאויבים קצת ממשלה עלינו וכמו שהיה בתחילת בית שני... הרי מבואר מכל הנ"ל שאנחנו בעצמינו נבנונו קודם ביאת משיחנו וכו', עכ"ל.

ובאמת שבמדרש תנחומא בפר' כי תשא (יג) כתוב: "אמר הקב"ה בעולם הזה עשיתם משכן ומקדש שהיו בחומה ולעתיד אני אבנה את ביהמ"ק ותהיה מוקפת בחומת אש שנא' ואני אהיה לה נאום ה' חומת אש" עכ"ל, ועפ"י כתבו רש"י ותוס' בשם המדרש תנחומא שביט המקדש ירד מן השמים, ולכן רבים הממתינים מתי יהיה האות הזה ולא הולכים לדברי הרמב"ם שכתב שמצוה עלינו לבנות את בית המקדש, א"כ יש לי לומר להם שגם המדרש תנחומא כתב בפר' נח (יא) "אמרו ישראל לפני הקב"ה רשב"ע לא כבר נבנית ירושלים וחרכה, אמר להם ע"י עוונותיכם חרכה וגליתם מתוכה, אבל לעתיד לבא אני בונה אותה ואני הורס אותה לעולם שנא' כי בנה ה' ציון נראה בכבודו" עכ"ל.

וא"כ למה בנו בימינו את ירושלים ולא חיכו שה' יבנה אותה? למה בירושלים אנחנו בונים בניינים לרוב ובתי מלון ופאר, אבל כשאנחנו מגיעים לבניין בית המקדש אנחנו נזכרים שכתוב בשם המדרש שה' יבנה את ביהמ"ק???

אלא על כורחך שהכוונה שהקב"ה רק יגרום לכך שהיא - ירושלים תיבנה ולא שהוא בעצמו יהיה ח"ו באתר בניה ובונה, ולכן גם בבניין בית המקדש חובתינו לבנותו אנחנו בעצמנו ולא שירד מהשמים.

וכבר לימד אותנו הרמב"ן (במדבר ט"ז כ"א) וכתב: שכל ההרואים בזמן דוד המלך היו בגלל שהעם לא התעורר לבנות את בית המקדש. היום נחשוב על הדברים ותקף ומיד נעשה כל שביכולתנו לקיים את המצוות הללו.

למעוניינים לשיעורים בענייני הר הבית 054-8406387

בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר בית ה' (בזריזות) לאחר טבילה במקוה.

למעוניינים מנתיבות: 054-8406387

למעוניינים מבני ברק: 055-6764266